

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 21. ledna 2020 v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lucie Černé a soudkyň JUDr. Evy Holasové a JUDr. Ivany Doubkové **odvolání obžalovaného M [redacted] H [redacted]**, narozeného [redacted] v [redacted], proti rozsudku Okresního soudu Praha východ ze dne 2. září 2019, číslo jednací 32 T 42/2019-194, a rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno d) trestního řádu se napadený rozsudek **ruší v celém rozsahu.**

Podle § 259 odstavec 3 trestního řádu **se podle § 45 odstavec 1 trestního zákoníku ruší výrok o vině přečinem podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku a přečinem poškození cizích práv podle § 181 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, výrok o trestu i výrok náhradě škody rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 8. 2019, číslo jednací 4 T 50/2019-107, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními ve zrušeném rozsudku se znovu rozhoduje tak, že:**

Obžalovaný

M [redacted] H [redacted], narozený [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], okres [redacted], t. č. ve výkonu trestu ve [redacted],

je vinen, že

- 1) v průběhu měsíce října 2018 na základě inzerátu na internetových stránkách www.aapoptavka.cz kontaktoval J [redacted] P [redacted], narozenou [redacted], načež v místě jejího bydliště v obci [redacted], ul. [redacted], okr. [redacted], provedl dne 12. 10. 2018 zaměření žaluzií, následně jí prostřednictvím emailové adresy [redacted] zaslal dne 14. 10. 2018 objednávku na žaluzie s příslušenstvím a montáží v celkové výši 46 850 Kč, přičemž objednávku opatřil razítkem a podpisem znějícím na jméno M [redacted] S [redacted], IČO: [redacted], kdy se tímto jménem i poškozené představil a od poškozené přijal zálohu ve výši 19 000 Kč, kterou mu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

zaslala na bankovní účet jím užívaný č. [REDAKCE], avšak žaluzie neobjednal, smluvené práce neprovedl, a způsobil tak J. P. [REDAKCE], narozené [REDAKCE], škodu ve výši 19 000 Kč, z níž na základě opakovaných žádostí poškozené vrátil dne 7. 12. 2018 částku ve výši 7 000 Kč,

- 2) dne 24. 10. 2018 prostřednictvím internetového portálu epoptavka.cz reagoval na inzerát poškozené M. [REDAKCE] Z. [REDAKCE], narozené [REDAKCE], vydával se za osobu poškozeného M. [REDAKCE] S. [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], a následně dne 28. 10. 2018 se s poškozenou sešel na adrese ul. [REDAKCE], v úmyslu obohatit se, pod jménem M. [REDAKCE] S. [REDAKCE] za užití falešného razítka M. [REDAKCE] S. [REDAKCE] IČ [REDAKCE] uzavřel smlouvu a přijal objednávku č. [REDAKCE] na výrobu a dodávku sestavy skříní s nastavci s poškozenou M. [REDAKCE] Z. [REDAKCE], pod jménem M. [REDAKCE] S. [REDAKCE] od ní převzal hotově zálohu ve výši 6 000 Kč, ačkoli neměl v úmyslu objednané věci vyrobit, přičemž do současné doby neprovedl domluvenou práci, zálohu ve výši 6 000 Kč poškozené nevrátil a užil ji pro vlastní potřebu, čímž způsobil M. [REDAKCE] Z. [REDAKCE], narozené [REDAKCE], škodu ve výši 6 000 Kč,

tedy

ad 1,2) sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou,

ad 2) jinému způsobil vážnou újmu na právech tím, že uvedl někoho v omyl,

čímž spáchal

ad 1,2) pokračující přečin podvodu podle § 209 odstavec 1 trestního zákoníku

ad 2) přečin poškození cizích práv podle § 181 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 209 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 a § 45 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému společnému trestu odnětí svobody **v trvání 6 měsíců.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje do **věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odstavec 1 trestního řádu **je obžalovaný povinen zaplatit na náhradě škody poškozené M. [REDAKCE] Z. [REDAKCE], narozené [REDAKCE], adresa pro doručování: [REDAKCE], částku 6 000 Kč.**

Odůvodnění

1. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 2. 9. 2019, č. j. 32 T 42/2019-194, byl obžalovaný M. [REDAKCE] H. [REDAKCE] **uznán vinným** přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, 2 trestního zákoníku a byl za tento přečin a dále za sbíhající přečiny podvodu podle § 209 odst. 1, 2 trestního zákoníku a poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, za něž byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 8. 2019, sp. zn. 4 T 50/2019, potrestán souhrnným nepodmíněným trestem odnětí svobody v trvání 9 měsíců s výkonem ve věznici s ostrahou, kam byla zařazen podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Současné s uložením souhrnného trestu byl zrušen výrok o trestu dotčeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 8. 2019, sp. zn. 4 T 50/2019, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke zrušení pozbyla podkladu. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost uhradit poškozené J. P. [REDAKCE] částku 12 000 Kč jako náhradu způsobené škody.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhová

2. Podle skutkových zjištění nalézacího soudu se obžalovaný přečinu podvodu **dopustil tím**, že v průběhu měsíce října 2018 na základě inzerátu na internetových stránkách www.aapoptavka.cz kontaktoval J. P., narozenou , načež v místě jejího bydliště v obci , ul. , okr. , provedl dne 12. 10. 2018 zaměření žaluzií, následně jí prostřednictvím emailové adresy zaslal dne 14. 10. 2018 objednávku na žaluzie s příslušenstvím a montáží v celkové výši 46 850 Kč, přičemž objednávku opatřil razítkem a podpisem znějícím na jméno M. S., IČO , kdy se tímto jménem i poškozené představil, načež poškozená zaslala na bankovní účet č. , užívaný obžalovaným zálohu ve výši 19 000 Kč, avšak obžalovaný žaluzie neobjednal, smluvené práce neprovedl a na základě opakovaných žádostí poškozené vrátil dne 7. 12. 2018 částku 7 000 Kč, přičemž výše uvedeného jednání se dopustil ačkoliv byl trestním příkazem Okresního soudu v Mělníku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 1 T 207/2016-73, který nabyt právní moci dne 19. 1. 2017, odsouzen za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 200 hodin.
3. Sbíhající se trestné činnosti za níž byl pravomocně odsouzen rozsudkem Okresního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 8. 2019, sp. zn. 4 T 50/2019 se pak obžalovaný dopustil tak, že dne 24. 10. 2018 prostřednictvím internetového portálu epoptavka.cz reagoval na inzerát poškozené M. Z., narozené , vydával se za osobu poškozeného M. S., narozeného , a následně dne 28. 10. 2018 se s poškozenou sešel na adrese ul. , v úmyslu obohatit se, pod jménem M. S. za užití falešného razítka M. S. IČO uzavřel smlouvu a přijal objednávku č. na výrobu a dodávku sestavy skříní s nástavci s poškozenou M. Z., pod jménem M. S. od ní převzal hotově zálohu ve výši 6 000 Kč, ačkoli neměl v úmyslu objednané věci vyrobit, přičemž do současné doby neprovedl domluvenou práci, zálohu ve výši 6 000 Kč poškozené nevrátil a užil ji pro vlastní potřebu, a způsobil tak M. Z. škodu ve výši 6 000 Kč.
4. Proti rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím obhájce v zákonné lhůtě **odvolání** v celém rozsahu, tj. proti výroku o vině, trestu i náhradě škody a navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a trestní stíhání zastavil, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, případně aby zrušil výrok o trestu a uložil mu trest obecně prospěšných prací až na horní hranici 300 hodin. Obžalovaný v prvé řadě soudu vytkl, že nepřipustěním jeho návrhu na doplnění dokazování stavebními deníky k posouzení, zda svědci M. S. a J. N. s ním spolupracovali na společných zakázkách, nedošlo k řádnému objasnění věci a bylo tak porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Tvrdil přitom, že uvedené stavební deníky by prokázaly nejen to, že svědkové S. a N. nemluvili pravdu, pokud tvrdili, že nespolupracovali na společných zakázkách, ale i to, že existoval společný účet, na kterém byly prostředky ze společně realizovaných zakázek. Existence společných finančních prostředků plyne podle obžalovaného ze zjišťovacích protokolů jím vytvořených, z e-mailové komunikace mezi ním a svědky S. a N., jež se týkala především faktur ke společně realizovaným zakázkám a ze svědectví svědkyně S. Podle názoru obžalovaného soud I. stupně marginalizuje skutečnost, že v případě prokázání jeho spolupráce se svědky S. a N. by bylo zjevné, že plánoval předmětnou montáž dokončit a nemohl ji dokončit pouze vzhledem k použití společných finančních prostředků na věci nesouvisející s podnikáním. Prokázané sdílení finančních prostředků potvrzuje jeho úmysl uhradit materiál z těchto prostředků a vyvrací úmyslu spáchat podvod. Obžalovaný rovněž soudu I. stupně vytkl, že se nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, konkr. že rezignoval na zkoumání a posouzení motivací a věrohodnosti svědků S. a N., kterážto otázka se při srovnání jejich svědeckých výpovědí s výpovědí svědkyně S. a předloženými listinnými důkazy nabízí. Podle jeho názoru svědci S. a N. pokud vypovídali naprosto shodně a popřeli, že někdy měli společný účet s obžalovaným se společnými prostředky, jak zhodnotil nalézací soud, pak lhali. Svědci o tom jejich někdy až doslovná shoda ve výpovědích, která evokuje spíše společnou domluvu nežli pravdu, a svědčí o tom výpověď svědkyně K. S., ze které cituje. To,

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

že vystupoval pod jménem pana S [REDACTED], bylo jen proto, že s ním a panem N [REDACTED] pod jeho jménem společně podnikal. Zálohu si nechal zaslat na účet svědkyně S [REDACTED], jako již předtím několikrát u jiných zakázek, jen proto, že žádným účtem nedisponoval. Provedení zakázky neustále oddaloval z důvodu nedostatku finančních prostředků v důsledku jejich použití bez vzájemné dohody svědky N [REDACTED] a S [REDACTED]. Zálohu v rámci svých tehdejších možností v nejvyšší možné výši vrátil s tím, že většinu peněz použil ke své pracovní činnosti – nákupu benzínu a vrtačky. Pokud část prostředků použil na uhrazení výživného, jedná se opět o reakci na nedostatek finančních prostředků, který jej postihl, a nikoliv jeho plán. Ex post si skutečně vymýšlel různé výmluvy pro svou neschopnost dostat závazkům, avšak tato neschopnost byla skutečná a vyplynula ze změněné finanční situace. V situaci, kdy prostředky na dokončení zakázky následně stále neměl, stal se nekontaktním, protože prostředky stále nebyl schopen sehnat. Z jeho strany tak absentuje vědomostní složka úmyslného zavinění, která je pro tuto formu zavinění obligatorní. Je sice pravda, že poškozenou a jejího partnera uvedl v omyl tím, že vystupoval pod jménem pana S [REDACTED], rozhodně ale v důsledku této skutečnosti nedošlo ke způsobení škody na majetku poškozené. Ta vznikla v důsledku vybrání peněz ze společného účtu pány S [REDACTED] a N [REDACTED], kterážto skutečnost mu neumožnila zakázku splnit. V ostatní části odvolání pak obžalovaný polemizuje se závěry soudu I. stupně ohledně zvoleného nepodmíněného trestu odnětí svobody a jeho výměry, které jsou podle jeho názoru přísné. Soud podle jeho názoru dostatečně nepřihlédl ke všem polehčujícím okolnostem svědčícím v jeho prospěch – plné přiznání a pravdivé vyličení všech skutečností, spolupráce při vyšetřování, projevená snaha nahradit způsobenou škodu, nezohlednil ani jeho osobní poměry, fakt, že má vyživovací povinnost k nezletilým dětem, kterou aktuálně plní, stejně jako nepřihlédl k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro jeho budoucí život, a konečně dostatečně se nevypořádal s podmínkami § 55 odst. 2 věty první trestního zákoníku. Pouhý odkaz na jeho předchozí odsouzení není podle názoru obhajoby dostatečným odůvodněním, proč by v daném případě nebylo možno dosáhnout účelu trestu jiným trestem, nežli nepodmíněným trestem odnětí svobody. Naproti tomu v rozsudku není obsažena vůbec žádná úvaha, proč by nebylo možné uložit mu trest obecně prospěšných prací.

5. Z podnětu podaného odvolání krajský soud jako soud odvolací přezkoumal v rozsahu § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to nejen z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že odvolání důvodné je, nicméně ze zcela jiných důvodů, než namítá obžalovaný a jeho obhajoba. K věci zaujal následující stanovisko:
6. Soud I. stupně provedl procesně správné dokazování pro spolehlivé rozhodnutí ve věci postačující, provedené důkazy řádně hodnotil, přičemž jeho závěr o vině obžalovaného přečinem podvodu podle § 209 trestního zákoníku lze akceptovat jako správný. Zjištěný průběh skutkového děje je výsledkem úvah, jimž nelze vytknout žádnou zjevnou nesprávnost či nelogičnost, a jelikož hodnocení důkazů je výsadním právem nalézacího soudu, neboť ten důkazy provádí, a není-li v jeho postupu shledáno vad, pak je nutno akceptovat závěry, k nimž tímto způsobem dospěl.
7. K námitkám podaného odvolání lze jen konstatovat, že tyto jsou v zásadě opakováním a rozvinutím dříve uplatněné obhajoby obžalovaného, se kterou se nalézací soud dostatečně vypořádal. Je totiž nesporné, že obžalovaný reagoval na poptávku poškozené po namontování žaluzií, přičemž se jí představil pod jménem a podnikatelským IČO M [REDACTED] S [REDACTED] a po celou dobu jí v tomto udržoval. Pokud pak pod jménem podnikatele M. S [REDACTED] od poškozené zinkasoval finanční zálohu ve výši 19 000 Kč, kterou použil zcela jiným způsobem, než na realizaci dohodnuté zakázky a následně se stal nekontaktním, a to v situaci, kdy z hlediska svých majetkových a příjmových poměrů nebyl schopen provést dohodnuté práce ani vrátit přijatou zálohu 19 000 Kč, pak nelze na jeho jednání nahlížet jinak než na jednání podvodné, jehož podstatou je obohacení se na úkor jiného uvedením někoho v omyl, tj. předstíráním okolností, které nejsou v souladu se skutečným stavem věci. Jinak řečeno, podstata odsuzovaného jednání obžalovaného spočívá v podvodném uzavření smlouvy o dílo (před poškozenou vystupoval pod identitou jiného

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá

podnikatele) a vylákání zálohy na provedení dohodnuté práce od poškozené v situaci, kdy věděl, že není schopen z hlediska svých ekonomických poměrů zakázku zrealizovat

8. Hájí-li se obžalovaný tým, že jeho úmyslem nebylo poškozenou podvést a vůči ní se obohatit, když nedokončení zakázky bylo způsobeno nikoli jeho vinou, ale tím, že pánové S [] a N [] ze společného účtu vybrali peníze, které on hodlal na dokončení zakázky použít, pak tato jeho obhajoba je v kontextu s výpovědí svědků S [] a N [], kteří nepopřeli, že s obžalovaným spolupracovali, popřeli však, že by s obžalovaným kdy měli společný účet, vyvrácena, stejně jako je vyvrácena jeho vlastní vnitřně rozpornou obhajobou. Viz na jedné straně jeho tvrzení, že svědkové S [] a N [] s ním spolupracovali na společných zakázkách a proto měli společný účet se společnými prostředky, na straně druhé jeho výpověď z řízení před Okresním soudem pro Prahu-východ, kde u hlavního líčení dne 15. 7. 2019 vypověděl a znovu v závěrečné řeči zopakoval, že přiznává svoji vinu, že tu zakázku chtěl udělat pro sebe a proto si zálohu od paní P [] nechal poslat na účet paní K. S [], peníze na její dokončení neměl, myslel si, že si řekne M [] o peníze, M [] je vyzvedne a on zakázku dokončí či jeho výpověď z přípravného řízení ve věci Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 5. 2019 v níž uvedl: „...s panem S [] jsme spolupracovali pro firmu []; já jsem zajišťoval montážní činnost, jednal s firmou a využíval k tomu razítko firmy M [] S [], IČO []; pan S [] s tím zpočátku souhlasil a k rozepři mezi námi došlo při sjednání zakázky v Úvalech, kdy jsem razítko použil pro objednávku, kterou jsem si již sjednal sám bez jeho vědomí; další objednávku, kterou jsem pod tímto razítkem a jeho jménem učinil, byla předmětná objednávka č. [] paní Z []...“ Obhajoba obžalovaného tak byla jednoznačně vyvrácena.
9. Pochybení ale bylo odvolacím soudem shledáno v **právním posouzení** přezkoumávaného jednání obžalovaného. V této souvislosti je třeba zmínit, že znakem skutkové podstaty podvodu podle § 209 odst. 2 trestního zákoníku - *byl za takový čin odsouzen* - se rozumí speciální recidiva pachatele. Odsouzením za takový čin se chápe odsouzení za trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku, pokud odsuzující rozsudek nabyl právní moci. Není třeba, aby došlo k výkonu trestu, byť i jen zčásti. Ohledně odsouzení, které zakládá zpětnost, se nesmí v době rozhodování (ex nunc), a to i v případně rozhodování před odvolacím soudem, na pachatele hledět, jako by odsouzen nebyl (např. podle § 65 odst. 4, § 74 odst. 2 nebo podle § 105 a 106 trestního zákoníku).
10. V tomto případě ale z popisu rejstříku trestů obžalovaného vyplývá (a soudem bylo ověřeno), že trest obecně prospěšných prací 200 hodin, který byl obžalovanému uložen za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku trestním příkazem Okresního soudu v Mělníku ze dne 22. 12. 2016, č. j. 1 T 207/2016-73, obžalovaný vykonal s účinky zahlazení odsouzení již 30. 10. 2017. Z tohoto důvodu je proto jednání obžalovaného namísto kvalifikovat **pouze podle základní skutkové podstaty § 209 odstavec 1 trestního zákoníku**.
11. Dále je třeba zmínit, že jak v případě tohoto trestního řízení, tak i v případě trestního řízení vedeného před Obvodním soudem pro Prahu 10 pod sp. zn. 4 T 50/2019, byla konána zkrácená přípravná řízení podle § 179a a následujících trestního řádu, tudíž k zahájení trestního stíhání došlo doručením návrhů na potrestání těmto soudům. V případě Okresního soudu Praha východ tato skutečnost nastala 3. 4. 2019, v případě Obvodního soudu pro Prahu 10 dne 20. 5. 2019. K doručení návrhů na potrestání obžalovanému, jež je spojeno s účinky zahájení trestního stíhání podle § 160 odst. 1 trestního řádu, pak došlo ve věci Okresního soudu Praha východ dne 22. 5. 2019, ve věci Obvodního soudu pro Prahu 10 teprve dne 13. 8. 2019.
12. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že Okresní soud pro Prahu-východ pochybil, pokud ve vztahu k odsouzení obžalovaného rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 8. 2019, č. j. 4 T 50/2019-107, ukládal trest souhrnný podle zásad uvedených v ustanovení § 43 odst. 2 trestního zákoníku a nikoli trest společný za pokračování v trestném činu podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku. V době, kdy soud rozhodoval, měl splněny všechny zákonné předpoklady pro postup podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož je povinností soudu v případě, že odsuzuje

pachatele za dílčí útok u pokračování v trestném činu (podle § 116 trestního zákoníku se pokračováním v trestném činu rozumí takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného trestného činu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku), za jehož ostatní útoky již je soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek, který již nabyl právní moci, zrušit v rozsudku dřívějším výrok o vině o pokračujícím trestném činu a trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, celý výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad, a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními v zrušeném rozsudku rozhodnout o vině pokračujícím trestným činem, včetně nového dílčího útoku, popřípadě trestných činech spáchaných s ním v jednočinném souběhu, o společném trestu za pokračující trestný čin, který nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším, a případně i o navazujících výrocích, které mají ve výroku o vině svůj podklad.

13. Krajský soud v Praze proto pro **vadné právní posouzení** jednání obžalovaného **zrušil** z důvodů § 258 odstavec 1 písmeno d) trestního řádu napadený rozsudek v celém rozsahu a sám pak za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu, poté co **doplnil dokazování** obsahem spisu Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 50/20019, doklady o úhradě škody poškozené J. P. [REDACTED] a aktualizací rejstříku trestů obžalovaného, **ve věci rozhodl tak**, že podle § 45 odst. 1 trestního zákoníku zrušil jak výrok o vině přečinem podvodu podle § 209 odstavec 1, odstavec 2 trestního zákoníku a přečinem poškození cizích práv podle § 181 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, tak i výrok o trestu a výrok náhrady škody rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13. 8. 2019, č. j. 4 T 50/2019-107, jakož i další výroky, které mají v uvedeném výroku o vině svůj podklad a znovu při vázanosti skutkovými zjištěními v tomto zrušeném rozsudku rozhodl o vině obžalovaného **pokračujícím přečinem** podvodu podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem poškození cizích práv podle § 181 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku spáchaném s ním v útoku popsaném pod bodem 2) v jednočinném souběhu, a jeho potrestání **úhrnným společným trestem** odnětí svobody v trvání 6 měsíců, pro jehož výkon ho v souladu se zákonem zařadil do věznice s ostrahou.
14. Při určení druhu a výše trestu odvolací soud stejně jako soud I. stupně vycházel z obecných ustanovení trestního zákoníku o stanovení trestních sankcí, jejich přiměřenosti a postupu při jejich ukládání (§§ 37 až 39 trestního zákoníku), tzn., přihlížel zejména k povaze a závažnosti trestných činů, za něž je obžalovaný odsuzován, k možnostem jeho nápravy, jeho poměrům a jeho dosavadnímu způsobu života. Soud současně vycházel rovněž z trestních sazeb trestu odnětí svobody, jež jsou spojeny se skutkovými podstatami trestných činů podle § 209 odst. 1 trestního zákoníku a podle § 181 odst. 1 trestního zákoníku, jež činí shodně výměru až 2 roky. Při ukládání trestu se tak řídil všemi uvedenými hledisky významnými pro toto rozhodování, přičemž uvážil i to, že obžalovanému de facto nepolehčuje nic, na rozdíl od přítěžující okolnosti recidivy podle § 42 písm. p) trestního zákoníku. Nahrazení škody ex post po spáchání činu lze přičíst obžalovanému k dobru, ale nelze tuto skutečnost považovat za polehčující okolnost ve smyslu účinné lítosti dle § 41 písm. n) trestního zákoníku, stejně tak jako nelze za polehčující okolnosti považovat prohlášení obžalovaného, že se plně přiznal a pravdivě vyličil všechny skutečnosti a že spolupracoval při vyšetřování, neboť jde o ničím nepodložená tvrzení, která z dokazování nevyplývají. Na jeho straně proto rozhodně nejsou splněny podmínky pro jakoukoli benevolenci v podobě odklonu od trestního stíhání, stejně tak jako podmínky předpokládané ustanovením § 81 odst. 1 trestního zákoníku pro podmíněný odklad výkonu tohoto druhu trestu, event. podmínky pro uložení trestu nespojeného s přímým výkonem odnětí svobody. Vždyť obžalovaný byl do současné doby již šestnáctkrát soudně trestán pro různorodou převážně ale majetkovou trestnou činnost, přičemž aktuálně vykonává nepodmíněný dvouletý trest odnětí svobody z rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 10. 12. 2014, sp. zn. 3 T 187/2014. Je tudíž nepostižitelný peněžitým trestem stejně tak jako trestem domácího vězení a nesplňuje ani podmínky pro uložení trestu obecně prospěšných prací, neboť pokud mu byl tento druh trestu uložen předchozím rozhodnutím

Okresního soudu v Mělníku a on jej vykonal, nijak se z jeho výkonu nepoučil a v páchání trestné činnosti pokračoval, resp. ji opakoval. S ohledem na recidivu stíhaného jednání a osobu obžalovaného je tak na místě jednoznačně upřednostnit represivní stránku trestu, neboť se ukázal být v tomto směru osobou narušenou, která si benevolence zákona v podobě trestu nespojeného s odnětím svobody nezaslouží. Vždyť nyní odsuzované trestné činnosti se dopustil krátce poté, co byl pro stejnou trestnou činnost (podvodné vylákání 10 záloh na provedení řemeslnických prací pod identitou jiných podnikajících osob) kvalifikovanou jako přečiny podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku a poškození cizích práv podle § 181 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku odsouzen, byť v té době ještě nepravomocně, rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 7. 9. 2018, č. j. 2 T 76/2018-401. Za přiměřený a odpovídající všem shora uvedeným hlediskům proto krajský soud považuje nepodmíněný trest odnětí svobody uložený ve čtvrtině trestní sazby, tj. ve výměře 6 měsíců.

15. **V adhezním řízení** přicházelo v úvahu rozhodnutí o nároku na náhradu škody uplatněném poškozenými J. P. [redacted] a M. Z. [redacted], když z provedených důkazů jednoznačně vyplynulo, že oběma poškozeným jednáním obžalovaného škoda vznikla. Protože však obžalovaný způsobenou škodu J. P. [redacted] zcela uhradil, což u veřejného zasedání zmocněnkyně poškozené potvrdila, soud v tomto řízení uložil obžalovanému povinnost k náhradě škody pouze ve vztahu k poškozené M. Z. [redacted]. Při rozhodování o její výši vycházel soud důsledně z výroku o vině a v trestním řízení vyčíslené a prokázané výše způsobené škody, jež odpovídá převzaté záloze ve výši 6 000 Kč, tudíž obžalovaný H. [redacted] jakožto osoba za způsobení této majetkové škody odpovědná i po linii občanskoprávní v souladu s §§ 2909 a 2910 občanského zákoníku byl uznán povinným k náhradě této škody. Jde totiž o odškodnění následků vzniklých v příčinné souvislosti s jeho trestným jednáním. Na rozdíl od původního rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 50/2019 soud ovšem nemohl v této fázi řízení uložit obžalovanému povinnost uhradit poškozené částku 2 000 Kč za právní zastoupení, neboť jde o nárok, o němž je rozhodováno nikoli v nalézacím, ale až ve výkonávacím řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek **přípustný**.

Proti tomuto usnesení **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b trestního řádu. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by bylo takto označeno.

Praha 21. ledna 2020

JUDr. Lucie Černá v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Kulhavá